

Για μια αυτοοργανωμένη δημιουργία στον ήχο και στον λόγο

Δεν δημιουργούμε για να πουλήσουμε. Δεν δημιουργούμε για να επιβιώσουμε μέσα στο σύστημα, ούτε για να το νομιμοποιήσουμε. Η μουσική δεν είναι εμπόρευμα, αλλά πεδίο έμπνευσης για αντίσταση και δημιουργίας σχέσεων, αλληλεγγύης και αρνήσεων. Μέσα από την έκφραση από μια ανατρεπτική σκοπιά, η δημιουργία γίνεται εργαλείο πολεμικής στα χέρια των καταπιεσμένων. Η αυτοοργάνωση δεν είναι απλώς μέθοδος παραγωγής — είναι πολιτική στάση ζωής, η απόρριψη κάθε εξουσιαστικής λογικής που θέλει να διαμεσολαβεί, να ελέγξει και να εκμεταλλεύεται. Πρόκειται για την κουλτούρα κατα την οποία τα συμμετέχοντα υποκείμενα που πραγματοποιούν κάτι είτε πρόκειται για μια δομή, είτε για μια δράση, είτε για το κομμάτι της δημιουργίας, παίρνουν την κατάσταση στα χέρια τους μέσα από τα δικά τους μέσα, αναγνωρίζοντας και ικανοποιώντας τις ανάγκες, τις επιθυμίες, τις στοχεύσεις και τα προτάγματά τους.

Η δημιουργία μας γεννιέται μέσα από την κοινότητα, μέσα από την οριζόντια συνεύρεση και τη συλλογική δράση. Δεν αναζητούμε «μεσάζοντες» να μας πουλήσουν και να μας προωθήσουν· αρνούμαστε να ενταχθούμε στα λογιστικά βιβλία και τις αλυσίδες παραγωγής της αγοράς. Το υλικό, οι μεθοδολογίες, ακόμα και η διάδοση της μουσικής περνούν μέσα από τα χέρια μας, μέσα από τα χέρια όσων επιλέγουν να σταθούν πλάι μας, κατανοώντας τα προβλήματα, τις ζωές και τα περιεχόμενά μας χωρίς ανταλλάγματα ή υποχρεώσεις.

Ψηφιακά μέσα και πλατφόρμες – Το δίλημμα της χρήσης τους

Ο ψηφιακός κόσμος είναι πλέον αναπόφευκτος. Σε μια εποχή που η πληροφορία διαδίδεται ακαριαία, το καθετί καταγράφεται, αξιοποιείται για εμπορευματικούς σκοπούς και ψηφιοποιείται, η επιτάχυνση σε πληροφορία, εμπορευματοποιημένη τέχνη και κέρδη κρατάει τα ηνία του 21ου αιώνα. Μια επιτάχυνση που εγκαθιδρύεται στην εργασία, την εκπαίδευση, την ενημέρωση επίσης. YouTube, Spotify, Instagram: πλατφόρμες που κυριαρχούν στον τρόπο με τον οποίο διαδίδεται η μουσική και η εικόνα της. Δεν είναι ουδέτερες υποδομές. Είναι κανονικά εργαλεία ελέγχου, επιτήρησης, εμπορευματοποίησης και αφομοίωσης. Διεισδύοντας στις ζωές μας με όρους αγοράς, στατιστικών και προβολών, τα ασύλληπτα δεδομένα της ψηφιακής μας κίνησης χρησιμοποιούνται από την κυριαρχία, τα κράτη και το κεφάλαιο. Οι επιλογές μας εκεί δεν είναι απλές τεχνικές αποφάσεις, αλλά πολιτικές τοποθετήσεις.

Το Spotify, για παράδειγμα, δεν είναι απλώς ένα εργαλείο διανομής μουσικής. Πρόκειται για μια ψηφιακή πλατφόρμα σε ρόλο τεχνο-μεσάζοντα που χρηματοδοτεί πολιτικά στρατόπεδα της εξουσίας. Το 2025 δώρισε 150.000 δολάρια για την ορκωμοσία του Donald Trump, ενώ διοργάνωσε εκδηλώσεις για την προώθηση δεξιών podcasters. Παράλληλα, έχει υποκύψει σε πιέσεις για τη λογοκρισία παλαιστινιακής μουσικής, αφαιρώντας έργα καλλιτεχνών που εξέφραζαν την αντίσταση στην ισραηλινή κατοχή.

Μιας και πρόκειται για την πλατφόρμα με τη μεγαλύτερη “τάση” χρήσης από ακροατές και ένταξης καλλιτεχνών στις βάσεις της, δεν μας περνά αδιάφορη σαν μηχανισμός. Η ευκολία χρήσης και η παροχή πλήθους mainstream καλλιτεχνών στο μέσο (μιας και πια πολλοί ανεβάζουν αποκλειστικά εκεί σταματώντας να ανεβάζουν σε άλλα μέσα όπως youtube), έχει κάνει το spotify πολύ διεισδυτικό με αποτέλεσμα να αφομοιώνει καλλιτέχνες ακόμα και μέσα από μια ευρύτερη δεξαμενή που αρχικά θα αυτοπροσδιορίζονταν “ριζοσπαστικοί” ενώ σε στίχους φέρουν ανατρεπτικά περιεχόμενα ακόμα και αν χρησιμοποιούν ένα άκρως εμπορικό μέσο.

Θεωρούμε πως αυτή η στάση ορισμένων καλλιτεχνών ακόμα και αρχικά προερχόμενων από το diy rap, έχει μεταφέρει σύγχυση και έχει μπερδέψει τα περιεχόμενα της αυτοοργανωμένης έκφρασης με το εμπόρευμα. Επίσης έχει οδηγήσει τα κινήματα (μιας και έκφραση και κίνημα συνομιλούν, λ.χ. σε λάιβ οικονομικής ενίσχυσης για πολιτικούς σκοπούς) σε επιλογές καλλιτεχνών και line up που δεν συμβαδίζουν με τα ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά που το ίδιο το κίνημα και οι αυτοοργανωμένοι χώροι θα έπρεπε να εμπνέουν και από τα οποία θα έπρεπε να εμπνέονται. Σε αυτό φυσικά οι ευθύνες είναι αμφίδρομες.

Λέγοντας τα παραπάνω δεν θέλουμε να υπονοήσουμε ότι αποτελώντας κομμάτι μιας άλλης ψηφιακής πλατφόρμες, υπάρχει και ηθική ανωτερότητα ή ιδεολογική καθαρότητα, όχι. Και το youtube για εμάς λειτουργεί με ανάλογο τρόπο, διαφημίσεις, premium λογαριασμούς-εμπορεύματα, στατιστικά, τάσεις κ.α. Αναγνωρίζουμε και την δική μας αντίφαση ανεβάζοντας τις μουσικές μας σε αυτά καθώς επίσης κάνουμε την αυτοκριτική μας. Παρόλα αυτά είναι μέσα που αν και εξίσου σαθρά, αν υπάρξεις χειρουργικά μπορεί η αυτοοργανωμένη έκφραση να “διαχυθεί” σε περισσότερα αυτιά και ηχεία που κρίνουμε απαραίτητο να φτάσει, χωρίς να αποτελεί προϋπόθεση να πληρώνει κάποιος λογαριασμό, να έχει οικονομικό όφελος ή να κατοχυρώσει πνευματικά δικαιώματα στην αρένα με μεγάλες δισκογραφικές, όπως επιβάλλει το spotify.

Αυτά τα παραδείγματα δείχνουν καθαρά ότι οι πλατφόρμες αυτές είναι πολιτικοί μηχανισμοί. Δεν είναι «ουδέτεροι δίαυλοι», ούτε «αντικειμενικά» μέσα. Όταν επιλέγουμε να χρησιμοποιήσουμε κάποια από αυτά, το κάνουμε με επίγνωση του ρίσκου, με διαρκή αγωνία για το πώς θα διατηρήσουμε τον λόγο μας αδιαμεσολάβητο, πώς δεν θα μετατραπούμε σε ποσοτικά δεδομένα για να πουληθούμε πιο αποδοτικά.

Η επιλογή δεν είναι απλή: μεταξύ σιωπής και ορατότητας μέσω των μέσων της κυριαρχίας, προσπαθούμε να σταθούμε στρατηγικά, να διατηρήσουμε τη φωνή μας χωρίς να της αλλάξουμε τον χαρακτήρα. Όμως ο πραγματικός τόπος της σχέσης με τους ανθρώπους μας παραμένει το ζωντανό, το άμεσο, το συλλογικό. Όχι η ροή, αλλά η συνάντηση. Η μουσική μας εν τέλει επιθυμούμε να ανήκει στους δρόμους, στα πάρκα, τις πλατείες, δίπλα σε αυτούς που τη νιώθουν, δίπλα σε αυτούς που αφουγκράζονται τα περιεχόμενα και εμπνέονται να σταθούν ο ένας δίπλα στην άλλη στον καθημερινό κοινωνικό πόλεμο.

Η εικόνα, το βίντεο και η κουλτούρα του θεάματος

Η εποχή μας σφραγίζεται από το υπερθέαμα, όπου η εικόνα και το βίντεο γίνονται συστατικό στοιχείο της μουσικής παραγωγής. Στον χώρο του hip-hop, που παραδοσιακά ήταν πεδίο αντίστασης και φωνής των καταπιεσμένων, αυτή η κουλτούρα της εικόνας πολλές φορές μετατρέπει το δημιουργό σε εμπορικό προϊόν, σε φιγούρα με πολιτιστική αξία ανάλογη με την αισθητική της κατανάλωσης. Αυτό το δείχνει και η mainstream παραγωγή που πολλές φορές κεντροβαρεί στο θέαμα, το φαίνεσθαι, την επιφάνεια, όσα επιτάσσει το κοινωνικό συμβόλαιο ως αποδεκτά, ο εύκολος πλουτισμός, τα σώματα που ανταποκρίνονται σε συγκεκριμένα στερεότυπα και αναπαράγονται σε βίντεο κλιπς, ο ανταγωνισμός, ο κανιβαλισμός και η επιβίωση του ισχυρού.

Η εικόνα έχει το χαρακτηριστικό της πύκνωσης νοημάτων. Σε μια εποχή επιτάχυνσης όπως προαναφέραμε, η εικόνα είναι το άρμα των νοημάτων. Μέσα από την εικόνα, σε έχουν κάνει να σκέφτεσαι και να φέρεις σε ένα συγκεκριμένο πλαίσιο μιας και ο εγκέφαλος δέχεται άπειρα ερεθίσματα σε μικρό χρονικό διάστημα αφιltrάριστα σε ταχύτητες που τα μειωμένα

αντανακλαστικά (λόγω της γενικότερης κοινωνικής καθίζησης) δεν μπορούν να επεξεργαστούν. Η εικόνα κυοφορεί την δική της εύπεπτη προπαγάνδα.

Αντίθετα, ο στίχος, ο γραπτός λόγος, οι συμβολισμοί παρακάμπτονται ή μπαίνουν σε δεύτερη μοίρα. Άμεσα συνδεδεμένα όλα τα παραπάνω με την κριτική σκέψη και την όξυνση της αμφισβήτησης αποτελούσαν τα παραδοσιακά εργαλεία του ραπ να μιλάει μέσα από γειτονιές, με λόγο άμεσο και βιωματικό, για την βία του περιθωρίου, την παραβατικότητα των νέων, την ταξική εκμετάλλευση, τον ρατσισμό, τον σεξισμό, τον πόλεμο. Η γλώσσα παραγκωνίζεται, ο λόγος παραγκωνίζεται, η σκέψη παραγκωνίζεται. Η γλώσσα θεαματικοποιείται σε κλισέ εκφράσεις φορτισμένες με πατριαρχικά, κυριαρχικά περιεχόμενα που κουβαλάνε την σαπίλα αυτού του κόσμου.

Αρνούμαστε να γίνουμε μέρος αυτής της μηχανής. Δεν θα επιτρέψουμε η μουσική και το μήνυμά μας να εξαντληθούν στην εικόνα, στο θέαμα, στην πόζα και το lifestyle που προωθεί η αγορά. Η εικόνα μας δεν θα είναι εργαλείο για τη διαφήμιση μιας ψευδεπίγραφης ταυτότητας, αλλά μέσο έκφρασης και πολιτικής στάσης — πάντα υπό τους όρους που βάζουμε εμείς.

Μη ψηφιακά μέσα – Δημιουργία και διάδοση στο δρόμο

Σε έναν κόσμο που τείνει να γίνει ολοκληρωτικά ψηφιακός, επιμένουμε και στα αναλογικά μέσα. Τα distro, τα demos, τα CD, τα USB, τα έντυπα, οι μπλούζες και τα zines, είναι κομμάτι της κουλτούρας μας, όχι νοσταλγικά αλλά πολιτικά. Δεν αποτελούν εναλλακτικές επιλογές, αλλά ουσιαστικά εργαλεία επαφής, δημιουργίας και επικοινωνίας. Είναι φορείς του λόγου και της παρουσίας μας στους δρόμους, στις συναυλίες, στις πλατείες και στις καταλήψεις. Κουβαλάνε την ανθρώπινη επεξεργασία και όχι αυτή των plugins και του ai. Κουβαλάνε τις μηνύες της κοινότητας, την επαφή με το σώμα, τα χέρια, τα μάτια, το παίδεμα της δημιουργίας. Της δημιουργίας που είναι από εμάς για εμάς.

Μέσα από αυτά τα μέσα ανοίγει ο δρόμος για να συναντηθείς, να σχολιάσεις, να συζητήσεις με τον κόσμο που μοιράζεσαι την οποιαδήποτε δημιουργία. Υπάρχει μια ανοιχτή συνδιαλλαγή και ζύμωση, έξω από λογικές ηλεκτρολογίου και ετοιματζίδικων απόψεων στην ταχύτητα της εποχής. Η έκφραση παύει να είναι κάτι μακρινό και απρόσωπο και αποτελεί πεδίο σύνδεσης έξω από τη σχέση παραγωγού-καταναλωτή με πυξίδα την ισοτιμία και την οριζοντιότητα.

Δεν μας ενδιαφέρει να βρισκόμαστε στα ράφια των πολυκαταστημάτων, ούτε σε curated playlists. Τα δικά μας "μέσα διανομής" είναι τα σώματα, οι κουβέντες, οι αφίσες, οι πάγκοι σε συναυλίες, οι χειροποίητες κυκλοφορίες. Αυτά είναι τα σημεία όπου ο λόγος μας παραμένει άμεσος, μη αλλοιωμένος, χωρίς barcode.

Η κυρίαρχη μουσική βιομηχανία – Τοπίο αποχαύνωσης

Η μουσική βιομηχανία δεν πουλάει απλά μουσική. Πουλάει ταυτότητες, φύλα, φυλές, όνειρα, τρόπους να ντύνεσαι, να μιλάς, να σκέφτεσαι. Μετατρέπει τα βιώματα σε προϊόν, τους ανθρώπους σε καταναλωτές, τους δημιουργούς σε influencers. Προωθεί εικόνες και περιεχόμενο που εδραιώνουν σεξισμό, πατριαρχία, ατομισμό, ταξική υπακοή.

Τα κυρίαρχα πρότυπα του rap είναι πλέον δεμένα με το χρήμα, την εξουσία, την αρρενωπότητα του «νικητή», τη χρήση και κατάχρηση σωμάτων και εικόνων. Σε νεαρότερες ηλικίες, η «επιτυχία» μεταφράζεται αποκλειστικά σε προβολές, lifestyle και επιφανειακή λάμψη. Η τέχνη μετατρέπεται σε πλατφόρμα ναρκισσισμού και αφομοίωσης.

Στην πραγματικότητα πρόκειται για τον τρόπο που ο καπιταλισμός και τα μικρά ή μεγάλα κεφάλαια των δισκογραφικών αξιοποιούν τη μουσική. Πέρα από το κέρδος των clicks, υπάρχει κέρδος και από τη διαμόρφωση συγκεκριμένης “αισθητικής προς κατανάλωση”. Δεν είναι η μουσική σαν μουσική, δεν είναι κάποιο είδος ως είδος δαιμονοποιημένο (όπως στρεβλά κάποιοι θα σπεύσουν να κατηγορήσουν). Είναι κάτι πολύ βαθύτερο, είναι ο τρόπος με τον οποίο στο σήμερα το θέαμα έχει ενταχθεί στην μουσική καπιταλιστική μηχανή και την “τάση” που θα επιλέξει να αξιοποιήσει η μηχανή αυτή. Μια διαδικασία φυσικά που δεν ξεκίνησε σήμερα με τα πιο σύγχρονα ρεύματα (trap, drill) αλλά και κάτι που συνέβη και στα 90ies, 00s με το boom bar, την RnB και την pop μουσική.

Εμείς στεκόμαστε απ’ την άλλη πλευρά. Δεν θεωρούμε τη δημιουργία ατομικό προνόμιο, αλλά μετάβαση από προσωπικές ανησυχίες σε συλλογικές τριβές και δημιουργίες. Δεν προσεγγίζουμε τη μουσική ως δρόμο προς την ανάδειξη, αλλά ως μέσο επικοινωνίας, σύγκρουσης, ρήξης και σχέσης. Η θέση μας είναι δίπλα στους από κάτω, όχι πάνω στη σκηνή με τα φώτα να τυφλώνουν.

Η κατάσταση στο DIY hip-hop – Σήμερα και εδώ

Το DIY rap στην Ελλάδα έχει ιστορία και βάθος, αλλά και αντιφάσεις. Μέσα από τις καταλήψεις, τις πλατείες, τις αυτόνομες σκηνές, γεννήθηκε ένας χώρος έκφρασης μακριά από την εμπορική λογική. Ένας χώρος που δεν είναι ουδέτερος, αλλά κομμάτι ενός ευρύτερου ριζοσπαστικού οικοσυστήματος: αντιφασισμού, αυτοοργάνωσης, αγώνα. Σε αυτόν τον χώρο βρήκαν πεδίο έκφρασης ανάμεσα σε άλλους και τα πιο υποτιμημένα ταξικά κομμάτια με προσιτά μέσα (ειδικά στο rap) και με χαμηλό κόστος που μπορούσαν να το στηρίξουν.

Ένας χώρος που δεν προμοτάρει τον ανταγωνισμό και το κέρδος (ή δεν θα έπρεπε) αλλά τη γνήσια φωνή των δρόμων εμπνέοντας συνειδήσεις. Ένας χώρος έξω από λογικές εμπορεύματος, συναλλαγής, σπονσώρων, ελεύθερος στις ανάγκες όσων εκφράζονται μέσα από τη δημιουργία. Στο πλαίσιο αυτό, θεωρούμε ένα βασικό χαρακτηριστικό του diy την έννοια της ελεύθερης οικονομικής συνεισφοράς. Δεν αντιμετωπίζουμε τις δημιουργίες μας ως προϊόντα με ταμπελάκι τιμής, παρά μόνο αφήνουμε τη δυνατότητα σε όποιο μπορεί και αν το επιθυμεί να ενισχύσει τις δομές μας για να καλύπτονται ενίοτε έξοδα αυτής της δημιουργίας που κατά τ’άλλα τα καλύπτουμε από τα μεροκάματα και τις τσέπες μας χωρίς κανένα οικονομικό όφελος από αυτή τη διαδικασία.

Όμως και στον DIY χώρο υπάρχει η τάση της αναπαραγωγής κυρίαρχων προτύπων: η αναπαλαίωση σεξιστικών νοημάτων, η λογική της “σκηνής” αντί για της κοινότητας, ο ανταγωνισμός, η προσωπολατρία, οι περσόνες, το παραγοντιλίκι, οι λογικές της αρρενωπής κυριαρχίας και η λίστα έχει αρκετές παθογένειες ακόμη. Κρατάμε την κριτική και προσπαθούμε να σταθούμε αλλιώς. Θέλουμε να χτίσουμε κοινότητες δημιουργίας με ριζοσπαστικά πολιτικά χαρακτηριστικά, χωρίς ιεραρχίες και ρόλους, χωρίς «μπροστάρηδες», χωρίς αστεράκια. Αναγνωρίζοντας συνεχώς ότι και εμείς είμαστε άνθρωποι που υποπέφτουν σε αντιφάσεις και προσπαθούν να κάνουν την αυτοκριτική τους. Χωρίς να θεωρούμε αυτό το κείμενο ως “χάρακα ηθικής καθαρότητας” καταθέτουμε τους προβληματισμούς μας απέναντι σε φαινόμενα που μας προβληματίζουν ολοένα και περισσότερο.

Ριζοσπαστική δημιουργία και κινήματα

Η τέχνη δεν είναι μόνο κουλτούρα. Είναι και πολιτική. Για εμάς, η δημιουργία είναι δεμένη με τις αντιστάσεις, με τα κινήματα, με τους αγώνες των καταπιεσμένων. Βρίσκουμε κοινά σημεία με τα άτομα και τις συλλογικότητες που δρουν μέσα στις καταλήψεις, στον αντιφασιστικό αγώνα, στους αγώνες ενάντια στην πατριαρχία, στις διεκδικήσεις κρατούμενων, στα διεθνιστικά μέτωπα αλληλεγγύης. Η ίδια αυτοοργάνωση αποτελεί πρόταγμα των κοινοτήτων μέσα στα κέντρα αγώνα που μας αντιπροσωπεύουν, η ίδια αυτοοργάνωση θεωρούμε ότι τρέφεται -από- και καλλιεργεί παράλληλα την κουλτούρα του diy όπως του αναλογεί σε άμεση επικοινωνία με τα κινήματα.

Αυτό δεν είναι κάτι νέο. Από το Παρίσι του Μάη του '68, όπου τα συνθήματα των καταλήψεων και των διαδηλώσεων γράφονταν στους τοίχους με την ίδια ένταση που φωνάζονταν στους δρόμους – *"Μη δουλεύεις ποτέ"*, *"Η τέχνη είναι νεκρή, ζήτω η τέχνη του δρόμου"* – μέχρι τα punk κινήματα της δεκαετίας του '80, η ριζοσπαστική δημιουργία υπήρξε πάντα όπλο.

Το DIY ως μορφή έκφρασης και ταυτόχρονα πολιτικής στάσης έχει τις ρίζες του στην αντίθεση προς τον θεσμό της τέχνης-προϊόν. Από τα καταλήψιακά στέκια της Ιταλίας και της Γερμανίας στις αρχές του '90, μέχρι τα φεμινιστικά και queer κινηματικά rap crew της Λατινικής Αμερικής και των ΗΠΑ, το στίγμα ήταν πάντα κοινό: αυτονομία, από-εμπορευματοποίηση, σύνδεση με τις κοινότητες και τις ανάγκες τους.

Στον ελλαδικό χώρο, η κουλτούρα αυτή αναπτύχθηκε εντός κινηματικών δομών: από τις κατειλημμένες σχολές και τις πολιτικές συναυλίες των 00s, την αναρχική και αντιφασιστική πανκ και ραπ σκηνή μέχρι τα στεγαστικά εγχειρήματα μετανασ(ρι)ών, τις αλληλέγγυες δομές, τους αγώνες ενάντια σε καταστολή, πατριαρχία, κράτος και κεφάλαιο. Η δημιουργία δεν λειτουργούσε ούτε ως πολυτέλεια ούτε ως διακοσμητικό στοιχείο του αγώνα. Ήταν η φωνή του.

Δεν μιλάμε για "πολιτικοποίηση" της μουσικής, αλλά για μουσική που γεννιέται μέσα σε πολιτικά σώματα και σχέσεις. Δεν φτιάχνουμε «τραγούδια διαμαρτυρίας», αλλά λόγο και ήχο που αποτελούν κομμάτι της ίδιας της σύγκρουσης με το υπάρχον. Δεν φτιάχνουμε «κοινό», αλλά κοινότητες. Δεν στοχεύουμε στη σκηνή, αλλά στη συνάντηση.

Κάποια λόγια για τον δίσκο (αναφορές, βιώματα, τρόπος συνάντησης και ιδεών)

Ο δίσκος ξεκίνησε σαν ιδέα τέλη του 2023 με αρχές του 2024 και δουλεύτηκε για ενάμιση χρόνο περίπου. Έπειτα από κάποιες κουβέντες γύρω από ιδέες και με αυθόρμητη διάθεση να συνθέσουμε πάνω σε κοινές παραστάσεις και περιεχόμενα που μας εμπνέουν η μία σκέψη έφερε την άλλη. Η κοινή μας αφετηρία ότι μας εκφράζει να υπάρχουμε στο πλαίσιο που προαναφέρθηκε γύρω από την αυτοοργανωμένη μουσική σκηνή και κινηματική κουλτούρα αποτέλεσε την πυξίδα για τα χαρακτηριστικά που αποφασίσαμε να έχουμε: Δοκιμές να ραπάρουμε και να ακούσουμε ο ένας τον άλλον στα μεταξύ μας αράγματα, συγγραφές στίχων και σκέψεων δικών μας, πρόχειρες ηχογραφήσεις, πιο "προσεγμένες" ηχογραφήσεις προς αυτό που θέλαμε, βασικά τεχνικά μέσα δικά

μας που χρησιμοποιήθηκαν σε σπίτι. Σχεδόν όλες οι ηχογραφήσεις και μίξεις γίνανε “κάτω απ’το κρεβάτι”.

Τα κύρια περιεχόμενα που ενσωματώσαμε στο δίσκο ήταν φυσικά αυτά όλα που ζούσαμε. Το σκοτάδι και το φως της μητρόπολης, των γειτονιών μας μέσα στο αθηναϊκό τοπίο της Ελλάδας των τελευταίων 2 χρόνων. Έχοντας ως αφετηρία τον λαβύρινθο και τα προβλήματα της ίδιας της πόλης που μας κρατάει μέσα της και μας ταιζει προσλαμβάνουσες, ο δίσκος περιεχομενικά γεφυρώνει το βιωματικό σκέλος με την κοινωνική πραγματικότητα μιας πόλης σε πλήρη κατάρρευση μέσα στο καπιταλιστικό αδιέξοδο και τις ταξικές αντιθέσεις.

Προς την αισθητική αυτή, ο ήχος είναι αντίστοιχα γειωμένος σε έναν σκοτεινό και νοσταλγικό boom bar χαρακτήρα. Είναι μια κατάσταση της γενιάς και της εποχής που μεγαλώσαμε, τα παιδιά των 90s, τα παιδιά του Δεκέμβρη, τα παιδιά της “κρίσης” που ποτέ δεν τελειώνει και που ποτέ δεν πρόλαβαν να δουν την προοπτική (ή όταν την είδαν, άλλαξε σελίδα η ιστορία).

Αντί επιλόγου

Ό,τι φτιάχνουμε, το φτιάχνουμε μαζί. Στο πλαίσιο της αυτοοργάνωσης, της οριζοντιότητας, της άρνησης του εμπορεύματος. Δεν είμαστε καλλιτέχνες με στόχο την αποδοχή ή την καταξίωση. Είμαστε σώματα, εμπειρίες και σχέσεις, που δομούν από τα κάτω μια άλλη δημιουργία: χωρίς αφεντικά, χωρίς αγορά, χωρίς φίλτρα. Παράγουμε ήχο, εικόνα, παρουσία και νόημα, όχι για να πουληθούν, αλλά για να μοιραστούν.

Πολύ εύλογα κάποιος θα αναρωτηθεί “και τελικά τι καταφέρνεις από αυτό;”. Δεν θεωρούμε ότι η μουσική σαν μέσο από μόνη της αρκεί. Πρίν από όλα όμως απαιτείται προσωπική και συλλογική δουλειά και καλλιέργεια, μάχη με τις αντιφάσεις μας και ουσιαστικές, ειλικρινείς σχέσεις. Μόνο μέσα από αυτή την οδό μπορεί να αναπαραχθεί δημιουργία με ένα ανατρεπτικό περιεχόμενο. Και οι μεθοδολογίες που επιλέγουμε να φέρουμε εις πέρας αυτήν την έκφραση, αποτελούν παράλληλα και πρόταγμά μας, όχι κάποιο ευχολόγιο για ένα αόριστο μέλλον αλλά πρόταγμα να υπάρξουμε έτσι στο τώρα, αυτοοργανωμένα, αντιεραρχικά, από εμάς για εμάς. Γιατί η μουσική από μόνη της μπορεί να μην φτάνει, αλλά είναι ένα πολύτιμο όπλο που μπορεί να εμπνεύσει όλους όσους καταλαβαίνουν γιατί οφείλουν να συγκρουστούν με ό,τι τους καταπιέζει.

Δεν ελπίζουμε σε κάτι άλλο, παλεύουμε για κάτι άλλο.

Pawaksskii x Ges